

חיים בתוך מוות: סוד פטירתו של משה רבינו

מסע אל פסגת הר נבו ואל מהות החיים עצמם.

וַיֵּרְאוּהוּ ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ...
וַיֹּאמֶר ה' אֵלָיו...
הֲרֵאִיתִיךָ בְּעֵינַיִךָ וְשָׁמָּה
לֹא תַעְבֹּר

אלוהים משמש כ'מדריך טיולים',
מראה למשה את הארץ
המובטחת בפרוטרוט.
אך הסיור מסתיים בצרימה:
'לשם לא תעבור!'

האם יש כאן לעג לרש? מדוע
להעצים את כאב ההחמצה
רגע לפני המוות?

וַיָּמָת שֵׁם מֹשֶׁה עֶבֶד ה' בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל פִּי ה'

ללא דרמה, ללא פרידה משפחתית, ללא קרב הירואי.
משה, המנהיג הגדול בהיסטוריה, מת בבדידות מוחלטת על ראש ההר.

וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בַּגִּי...
מִוֶּלֶת בַּיִת פְּעוֹר
וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ
עַד הַיּוֹם הַזֶּה

הקברן הוא אלוהים בעצמו.
המיקום: מול השיקוץ של 'בית
פעור'.

התוצאה: היעדר מוחלט של קבר
או מצבת זיכרון.

**מדוע למנוע מעם ישראל מקום
להשתטח עליו? מה פשר
ההסתרה הגורפת הזו?**

”ומשה בן מאה ועשרים שנה במתו לא כהתה עינו ולא נס לחה“

זהו אינו תיאור ביולוגי, אלא תיאור מהותי.
אצל רוב בני האדם, המוות מכרסם בחיים
(הזדקנות, פחד, דעיכה).

אצל משה, החיים היו מוחלטים עד הרגע
האחרון. המוות היה אירוע חיצוני, לא
תהליך פנימי.

זמן אנושי

המוות שבתוך החיים

זמן משה

חיים נצחיים

האדם הרגיל חי בצל המוות – חרדות, חולשה, הזדקנות.
משה דחק את המוות לקצה הטכני ח טכני בלבד.

“רשעים בחייהם קרויים מתים”

התואר המחייב: עבד ה'

התמסרות טוטאלית למשימה ולנצח. כשה'אני' בטל, אין מה שיקוזל.

"הנבחר מכל מין האדם" – משה חיבר בין שמיים וארץ, בין האנושי לאלוהי. המוות לא היה רלוונטי להווייתו.

לִמְעַן הוֹדַעְךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יַחֲיֶה הָאָדָם

המן לא היה רק מזון, אלא סדנה חינוכית של 40 שנה לקיום על-טבעי.

**“שמלתך לא בלתה מעליך” –
במחיצתו של משה, חוקי הבלאי
הבלאי והמוות הטבעיים הושעו.**

ז' באדר

סוף עידן הניסים

**בשבעה באדר מת משה ופסק מן מלירד"
(קידושין לח).**

הלחם השמיימי היה קשור בעבותות לדמותו של משה. עם לכתו, העם נדרש לנחות אל קרקע המציאות.

המעבר אל הקיום הטבעי

כניסה לארץ ישראל משמעה: 'אדם זורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה'.
זהו עולם של יזע, מאמץ, ולעיתים כישלון.
משה, האיש שכולו נס, אינו יכול להנהיג מציאות של טבע וחול.

"אלמלא היה משה רבינו נכנס לא"י לא היה נחרב בית המקדש"

ההיסטוריה היהודית דורשת יכולת ליפול ולקום.
ההיסטוריה דורשת יכולת ליפול ולקום.
כניסת משה הייתה יוצרת שלמות שלא יכולה
להכיל חטא או חורבן.
הפרידה ממשה הייתה הכרחית כדי שהעם
הפרידה ממשה מקרה הכרית כדי שהעם יוכל
להתבגר ולהתמודד עם העולם האמיתי.

סוד המבט: מתנת הפרידה

המבט של משה לא היה פסיבי.
הוא הטביע בארץ ישראל את
האיכות ה'על-טבעית' שלו.

כמו שעוני ה' בארץ 'מִרְנָשִׁית
הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה', כך
מבטו של משה מחבר את
הארציות לקדושה.

"אֶת מִסְפַּר יְמֵיךָ אֲמַלֵּא"

הברכה בארץ ישראל היא לחיות חיים מלאים, ללא "שטחים מתים" של ייאוש או ריקנות.

המטרה: לשאוף למודל של משה – חיים שבהם המוות הוא רק אירוע חיצוני, ולא מצב קיומי.

צְדִיקִים בְּמִיתָתָם קְרוּיִם חַיִּים

למשה אין קבר כי הוא לא השאיר אחריו מוות, אלא תורת חיים ומבט נצחי. הוא חי וקיים בלב האומה.

"צְדִיקָא דְאֶתְפֵּטֵר אֲשֶׁתִּכַּח בְּכוֹלָהּ עַלְמִין יִתִּיר מְבַחֲיָה"

מבוסס על רעיונות מתוך הטקסט המקורי
שילוב של מקרא, מדרש, ומחשבת ישראל